

PROLÓGUS

Viv húsos cuppanással temette kétkezes kardját a szkalvert koponyájába. Feketevér lüktetett a kezében, izmos karja megfeszült, ahogy szétspriccelő vérsugár kíséretében visszarántotta a kardot. A szkalvertkirálynő elnyújtott, remegő nyögést hallatott... majd hatalmas robajjal összerogyott.

Viv nagyot sóhajtva térdre zuhant. Újra a hátába nyilallt az ismerős fájdalom: egyik hatalmas kezének ujjperceivel megmasszírozta a derekát, hogy szabaduljon tőle. Miután letörölte az arcáról az izzadságot és a vért, a halott szörnykirálynőre meredt. A háta mögött éljenzés és kiáltások visszhangzottak.

Közelebb hajolt. Igen, ott volt, éppen az orrnyílás fölött. A bes-tia feje kétszer olyan széles volt, mint ő: megszámlálhatatlan szeme és valószínűtlenül sok foga mellett óriási, előreálló állkapoccsal, pofája közepén pedig húsos nyílással... Pont, ahogy olvasta.

A résbe dőfte az ujjait, és szétfeszítette. Sápadt, aranyszínű fény ragyogott fel. A nő egész kezét a húsos lyukba csúsztatta, öklével rámarkolt a sima felületű zsigergombócra, és megrántotta. Szakadó szövet hangjának kíséretében sikerült kitépnie.

Fennus állt meg a háta mögött; érezte a kölnije illatát.

– Ez lenne az? – kérdezte a férfi mérsékelt kíváncsisággal.

– Ja – nyögte Viv, és Feketevért mankónak használva talpra állt. Anélkül, hogy megtisztította volna, a gombócot – pontosabban követ – a fegyverszíjáról lógó egyik kis erszénybe tömte, majd a vállának vetette kétkezes kardját.

– És tényleg nem kérsz semmi mást? – hunyorgott rá Fennus. Hosszúkás, gyönyörű arcán látszott, hogy remekül szórakozik.

Kezével a barlang fala felé intett, ahol a szkalvertkirálynő iradatlan mennyiségű kincset temetett megkeményedett nyálkarétegek alá. Szekerek, ládák, lovak és emberek csontjai lógtak arany, ezüst és drágakövek halmai között: elmúlt évszázadok ragyogó maradványai.

– Ja – ismételte meg Viv. – Ezzel rendben vagyunk.

A csapat többi tagja is hozzájuk lépett. Rőt, Taivus és a kis Gallina magukkal hozták a győztesek fáradt, ám diadalittas cseverészését. Rőt kifésülte a szakállából a mocskot, Gallina a hüvelyébe csúsztatta két törét, a magas és éber Taivus hangtalanul suhant mögöttük. Remek csapat voltak.

Viv elfordult tőlük, és a barlang bejárata felé indult, ahonnét halvány fény szűrődött be.

– Hát te meg hová mész? – kiáltott utána Rőt, azon a rekedt, barátságos hangján.

– A szabadba.

– De hát... Akkor te nem...? – kezdte Gallina.

Valaki lepisszegte; valószínűleg Fennus.

Viv egy egészen kicsit elszégyellte magát. Gallinát kedvelte a legjobban, és talán szánhatott volna némi időt arra, hogy megmagyarázza ezt az egészet.

Csak hogy most már vége volt. Minek húzná tovább? *Nem* akart beszélni a dologról, és ha leáll társalogni, még a végén meggondolja magát.

Huszonkét év kalandozás után Viv elérte a saját határait, már ami a vért, sarat és szarakodást illeti. Egy ork élete az erőről, erőszakról és a hirtelen, könnyörtelen halálról szólt. Átkozott legyen, ha hagyja, hogy az övé is így érjen véget.

Eljött az ideje, hogy belevágjon valami másba.

1

Viv megállt a reggeli hűvösben, és szemügyre vette a lába alatt elterülő széles völgyet. Fövenypart kiemelkedett a ködtengerből, amely a várost kettészelő folyó partjain szitált. Itt-ott réztetejű tornyok csillantak meg a napfényben.

A hajnal előtti sötétségben bontott tábor, hosszú lábain hamar letudta az utolsó néhány mérföldet. Feketevér nehéz volt a hátán, a Szkalvertkő eldugva az egyik belső zsebében. Mintha csak egy kemény, összeaszott alma lenne – néha ösztönösen megérintette, hogy megbizonyosodjon róla: még mindig ott van.

Bőrtáska lógott a vállán, megtömve jegyzetekkel és tervekkel, némi kétszersülttel, egy erszény platinacsittel és más válogatott drágakövekkel, valamint egy aprócska, különös szerkezettel.

Ahogy követte az utat lefelé a völgybe, lassan felszállt a köd; egy magányos földműves szekere zötykölődött el mellette, lucernával megrakodva.

Viven izgatott lelkesedés lett úrrá, valami, amit már *évek* óta nem érzett: mint egy csatakiáltás, amit alig tudott magában tartani. Eddig soha életében nem készült ennyire egyetlen pillanatra

sem. Sokat olvasott, kételkedett, kutatott és küzdött, míg végül Fövenypart mellett döntött. Mire minden más várost lehúzott a listájáról, már teljesen biztos volt a dolgában. Most ez a meggyőződése bolond meggondolatlanságnak tűnt, és mégis: lelkesedése cseppet sem hagyott alább.

Fövenypartot nem vette körül fal. Messze túlnőtte egykori megerősített határait, de Viv még így, falak nélkül is érezte, hogy *valami* határához érkezett. Időtlen idők óta nem fordult elő, hogy tovább maradt volna valahol néhány éjszakánál, ameddig egy-egy munkája tartott. Most pedig arra készült, hogy letelepedjen egy városban, ahol összesen talán háromszor járt egész életében.

Megállt, és óvatosan körülnézett, mintha nem lett volna az út teljesen üres – a parasztembert már rég elnyelte a köd. Előhúzott egy darab pergament a bőrtáskájából, és elolvasta a rajta álló szavakat.

*Ím, közel a taumikus vonalhoz
a Szkalvert Köve lánggra lobban,
szerencse cseng, barátot vonz,
kívánságod teljesül nyomban.*

Viv óvatosan újra a táskába süllyesztette a pergament, és helyette elővette a szerkezetet, amelyet múlt héten vásárolt egy taumista akadémiakustól Arvenne-ben: egy varázsvesszőt.

A kicsi, fából készült orsót rézdróttal tekerték körbe, ami elfedte a belévéselt rúnákat. A tetejére egy vájatba villacsont alakú kőriscsövet illesztettek, hogy szabadon tudjon forogni. Ahogy a tenyerébe fogta a szerkezetet, érezte, hogy a rézdrót magába szívja a keze melegét. Az orsó alig érezhetően megrándult.

Legalábbis elég biztos volt benne, hogy így történt. A taumista bemutatója alatt nagyobb erővel rángatott. Vivben hirtelen felmerült, hogy az egész talán csak vásári mutatvány volt, de ezt a gondolatot elhessegette. Íratlan törvény, hogy azok, akik állandó lakhellyel rendelkeztek, igyekeztek nem átverni egy náluk kétszerre nagyobb orkot, aki eltörhette a csuklójukat, ha véletlenül túl erősen rázta meg a kezüket.

Viv vett egy mély levegőt, és maga előtt tartva a varázss vesszőt, bemasírozott Fövenypartba.

Viv belépett a városba, és ahogy haladt, Fövenypart egyre hangosabban ébredezett. A külváros épületei főként fából készültek, némi alapozásként szolgáló folyami kővel tarkítva. Ahogy beljebb merészkedett, egyre több lett a kő is, mintha a város utcái a korral elmeszesedtek volna. A saras földutakat felváltották a kavicsos dűlők, ezeket pedig a városközpontban a macskakő. Templomok és tavernák zsúfolódtak a terek köré, amelyeken minden bizonnyal olyan emberek szobrai álltak, akik egykor legalábbis fontosak lehettek.

Ekkorra a varázss vesszőt illető minden kétsége elpárolgott. Most már határozottan érezte a húzást, mintha élőlény lenne: az apró rezdülések kitartó rángatássá alakultak. A kutatása nem volt hiábavaló. Nyilvánvaló, hogy a város alatt leyvonalak húzódnak: a taumikus energia erőteljes sugárútjai. A tudósok vitatkoztak azon, hogy vajon ott alakultak ki, ahol emberek telepedtek le, vagy éppen fordítva, a vonalak vonzották magukhoz a különböző népeket, mint télen a meleg. Vivnek azonban csak az számított, hogy *itt* voltak.

Persze az csak a kezdet, hogy talált egy működő leyvonalat.

A villacsont alakú kőrís jobbra-balra rángott, előbb az egyik irányba húzva, majd mint a horogra akadt hal, homlokegyenest a másikba. Egy idő után már rá sem kellett néznie, elég volt éreznie. Viv így több figyelmet szentelt az épületeknek, amelyek mellett elhaladt.

A szerkezet végigvezette a főbb útvonalakon és az ezeket összekötő, kacsaringós sikátorokon, el a kovácsműhelyek, olcsó szállók, piacok és fogadók mellett. Az utcán kevesen voltak hozzá hasonló termetűek, és a legtöbben nagy ívben kikerülték. Feketevér látványa általában ezzel járt.

Keresztülvágott a várost ellepő megannyi illatfelhőn: sült kenyér, ébredő lovak, nedves kő, izzó fém, virágos parfüm és állott trágya. Csupa olyan szag, amelyet minden városban megtalál az ember, csak itt mind mögött érződött még a folyó reggeli illata is. Néha az épületek között látta felvillanni a malom vízkerekének lapátjait.

Viv hagyta, hogy a varázsvessző vezesse. Néhány alkalommal olyan erősen húzott, hogy az ork megállt szemügyre venni a közeli épületeket, de aztán csalódottan ment tovább. A vessző ilyenkor egy darabig ellenállt, aztán mintha feladta volna, és más irányba kezdett húzni.

Végül egy igazán erős rántás után Viv megállt, félig szinte kábultan: megtalálta, amit keresett.

Nem a Fő úton – az túl szép lett volna –, de csupán egyetlen utcával beljebb. Petróleum utcalámpák sorakoztak az út teljes hosszán: éppen nem égtek, de éjszaka hasznosak voltak, hogy ne késeljék meg az embert. A Vöröskő utca épületein már látszott a koruk, de a tetejük egyetlen kivétellel jó állapotban volt. És a varázsvessző pont itt rántott egyet Viven, hogy közelebb húzza.

Ahhoz képest, hogy egykor milyen célt szolgált, az épület kicsi volt. Megviselt cégér lógott az utolsó megmaradt vaskampón – PARKIN BÉRISTÁLLÓJA –, a dombornyomott betűkről pedig rég lepergett a festék. Két hatalmas, fémvasalatos faajtaja résznyire nyitva állt, a keresztgerendát nem messze a falhoz támasztották. Mókás módon egy kisebb, ork méretű ajtó állt lelakatolva a főbejáratától balra.

Viv bedugta a fejét, és szétnézett. A tetőn lyuk tátongott, fény szűrődött be rajta, és egy maréknyi agyagzsindely hevert törötten a hat karám közötti széles folyosón. Kétes megbízhatóságú létra vezetett a tetőtérbe, balra pedig egy apró iroda nyílt, hátsó szobával. A vályúból a helyiség hátuljában rothadó szalma savanyú szaga szállt. A fénysugarakban táncoló por mintha sosem ülepedett volna le.

Tökéletesebbet nem is remélhetett volna.

Eltette a varázsvesszőt.

Újfent kilépett az utcára az egyre nagyobb forgalomba, és észrevett egy csontos vénasszonyt, aki a verandát söprögette a másik oldalon. Viv egészen biztos volt benne, hogy érkezése óta ezt csinálta, a küszöbnek lassan ragyognia kellett, de a vénasszony továbbra is eltökélten hadakozott vele, miközben kétpercenként lopott pillantást vetett a jövevényre.

Viv átvágott az utcán. Az öregasszonyban volt elég tartás, hogy meglepetést színleljen, és még valami mosolyszerűt is magára erőltetett.

– Tudja, kié ez a hely? – kérdezte Viv, és a béristállóra bökött.

Az öregasszony fele olyan magas sem volt, mint ő, és nyújtózkodnia kellett, hogy találkozhasson a tekintetük. Arca annyira ráncba szaladt az összpontosítástól, hogy a szeme szinte eltűnt.

– A béristálló?

– Egen.

– Nossss... – Elgondolkodva nyújtotta el a szót, bár Viv látta rajta, hogy semmi gond a memóriájával. – Az öreg Ansomé, ha nem csal az emlékezetem. Sosem volt jó feje az üzlethez, sem a kereskedéshez... sem a férjüri kötelességekhez, ha hinni lehet a feleségének.

Viv figyelmét nem kerülte el, ahogy az asszony sokat sejtetően felvonta a szemöldökét.

– Akkor nem Parkiné?

– De nem ám. Csak Ansom túl garasoskodó volt, hogy lecserélje a cégért, miután megvette a helyet.

Viv vidáman elmosolyodott, előbukkantak feltűnő alsó agyarái.

– Van bármi ötlete, merre találok?

– Meg nem mondom biztosan. Bár úgy hiszem, azt csinálja, amihez mindig is értett. – Korsót mímelve felemelte az egyik kezét. – Én a helyedben a Kicsontozó közben keresném. Hat utcával arrébb lesz – intett dél felé.

– Ilyen korán reggel?

– Ezt az egy dolgot komolyan veszi.

– Köszönöm, kisasszony – mondta Viv.

– Ó, aszongya, *kisasszony* – vihogott a nő. – Szólíts csak Laneynek. Ideköltöznél a szomszédságba...? – Intett a kezével, hogy a nevét kérje.

– Viv.

– Viv – bólintott Laney.

– Meglátjuk. Attól függ, hogy tényleg olyan rossz üzletember-e, ahogy mondja.

Az öregasszony még akkor is nevetett, amikor Viv elindult a Kicsontozó köz felé.

Bármit is mondott Laney, Viv nem számított rá, hogy ilyen kora reggel valóban megtalálja a sokat pocskondiázott Ansomot. Úgy gondolta, majd utánakérdez minden ivóban, aminek nyitva áll az ajtaja, aztán ha kiderítette, hol fordul meg gyakran, visszatér egy későbbi időpontban.

Úgy alakult, hogy csak három megálló kellett ahhoz, hogy megtalálja a törzshelyét. A kocsmáros végigmérte, miután Ansom felől kérdezett, és felvont szemöldökkel, nyomatékosan a Viv válla felett kikandikáló Feketevér markolatára nézett.

– Nem keresem a bajt, üzleti ügyben jöttem – mondta higgadtan a nő. Próbált kevésbé fenyegetőnek látszani.

A kocsmáros láthatóan értékelte, hogy nem verekedni jött, és a hüvelykujjával az egyik sarok felé bökött, aztán visszament, hogy a pult mocskát újabb és érdekesebb helyeken kenegesse szét.

Ahogy közelebb ért az asztalhoz, Vivnek az a nyomasztó érzése támadt, hogy belépett egy vén erdei bestia odújába. Mondjuk, egy borzéba. Nem arról volt szó, hogy veszélyes lenne, csak éppen annyi időt töltött már itt, hogy a hely magába itta a szagát, és így teljesen az övé lett.

Még úgy is nézett ki, mint egy borz: mellkasára lógó, bozontos, nagy és zsiros szakállában fehér csíkok futottak. Könnyebb volt átugrani, mint megkerülni, és akkora helyet foglalt el a fal és az asztal között, hogy az utóbbi minden lélegzetvételébe beleremegett.

– Maga lenne Ansom? – érdeklődött Viv.

Ansom megerősítette, hogy valóban ő az.

– Nem bánja, ha leülök? – kérdezte Viv, miközben Feketevért a szék hátuljának támasztotta. Az igazat megvallva nem volt hozzászokva, hogy bármihez engedélyt kérjen.

Ansom táskás szemekkel rámeredt. Nem ellenségesen, de azért óvatosan. Majdnem teljesen kiürült kupa állt előtte. Viv elkapta a kocsmáros tekintetét, és a kupa felé intett, amitől Ansom nyomban jobb kedvre derült.

– Hálás köszönet.

– Úgy hallom, magáé a béristálló a Vöröskő utcában. Igaz ez? – kérdezte Viv.

Ansom megerősítette, hogy így van.

– Éppen eladó ingatlant keresek – mondta. – És valami azt súgja, hogy maga meg éppen eladna.

Ansom egy pillanatra mintha meghökkent volna. Aztán tekintete kiélesedett, és lehet, hogy nem volt jó feje az üzlethez, de Viv egészen biztos volt benne, hogy alkudozni azért tudott.

– Előfordulhat – dörmögte. – De az ott egy első osztályú ingatlan. Első osztályú! Kaptam már ajánlatot korábban is, de a legtöbben csak az épületet látják, és nem értékelik a remek elhelyezkedését. Hogy is mondjam... Aprópénzzel szúrnák ki a szemem.

A kocsmáros egy telire cserélte a kiürült kupáját, és Ansom láthatóan belemelegedett a témába.

– Igen, igen, csupa kínos ajánlat. Figyelmeztetem, pontosan tudom, hogy mennyit ér az a hely, és nem hiszem, hogy bárkinek eladnám, hacsak nem komoly üzletemberről van szó. Vagyis *üzletesszonyról* – helyesbített.

Viv derűs vigyorral a férfira villantotta fogait, és Laney-re gondolt.

– Nos, Ansom, az üzletnek sokféle fajtája létezik. – Érezte a háta mögött Feketevért, és eszébe jutott, milyen könnyű lenne ez az alkudozás, ha úgy intézhetné az üzletet, mint régen. – De biztosíthatom, hogy bármiről is legyen szó, én mindet komolyan veszem.

A bőrtáskájába nyúlt, kivette a kis erszényt a platinacsitokkal, és a tenyerén latolgatta a súlyát. Előhúzott belőle egy érmét, majd a hüvelyk- és mutatóujja között tartva megvizsgálta, ügyelve rá, hogy megcsillanjon rajta a fény. A platina olyan pénznem volt, amelyet ritkán látni ilyen helyeken, és hamarosan neki is fel kell váltania kisebb címletekre, de pont az ilyen pillanatok miatt akart egy keveset megtartani belőle.

Ansom szeme elkerekedett.

– Ó, öhm... Komolyan. Igen! Valóban komolyan veszi! – nagyot nyelt a söréből, hogy elrejtse a döbbenetét.

Ravasz róka, gondolta Viv, és próbált nem vigyorogni.

– Mint egyik komoly üzletember a másíknak: nem szeretném vesztegetni az idejét – támaszkodott a könyökére Viv, és nyolc platinacsitot csúsztatott át az asztalon. – Ez körülbelül nyolcvan aranytallért ér. Szerintem fedezi a telek értékét. Gyanítom, abban egyetértünk, hogy az épület veszett fejsze nyele, és elenyésző az esélye, hogy egy másik... *üzletasszony* megkeresi, és azonnal, készpénzben kifizeti.

Állta a férfi pillantását.

Ansom még mindig a szája elé tartotta a kupáját, de nem kortyolt bele.

Viv a csitek felé nyúlt, hogy visszavegye őket, de a férfi gyorsan odakapott: éppen csak sikerült elkerülnie, hogy megérintse az ork jóval nagyobb kezét. Viv felvonta a szemöldökét.

– Látom, jó szeme van az értékbecsléshez – pislogott sebesen Ansom.

– Úgy bizony. Ha szüksége lenne egy kis időre, hogy elhozza és aláírja az adásvételi szerződést, itt megvárom. De csak délig maradok.

Mint kiderült, az öreg borz jóval fürgébb volt, mint amilyenek látszott.

Amíg Viv aláírta az adásvételit, és zsebre vágta a kulcsokat, addig Ansom az erszényébe söpörte a platinát, és igen megkönnyebbültnek tűnt, hogy sikerült nyélbe ütniük az üzletet.

– Nem gondoltam volna, hogy érdekli a munka egy istállóban. A lovak köztudottan nem szeretik az orkokat.

– Nem is érdekel. Kávéházat fogok nyitni.

Ansom értetlenül rámeredt.

– Ahhoz meg minek vett meg egy istállót?

Viv egy pillanatra hallgatott, majd szigorúan a férfire nézett.

– Egyetlen történetnek sem kell úgy végződnie, mint ahogy kezdődött – mondta, azzal összehajtotta a szerződést, és a táskájába süllyesztette.

Ahogy elindult, Ansom utánaordított:

– Hé, várjon csak! Mi a nyolc pokol tüze az a *kávé*?

Viv három helyen állt meg, mielőtt visszatért a béristállóba.

A raktárnegyed pénzváltójánál szerzett némi rézgarast, ezüstöt és aranyat az erszényébe, majd továbbindult az apró taumikus egyetem Athenaeumába a folyó északi partján. Egyébként is ki

akarta deríteni, merre találja, ha esetleg valaminek később utána kell olvasnia.

Még fontosabb, hogy a tartományi posta is mindig a nagyobb városokban elszórt Athenaeumok és könyvtárak között működött, és megbízható volt. A réztetejű tornyaik alapján könnyű volt megtalálni őket.

Leült az egyik nagy asztalhoz a polcok közé, és néhány ív pergamenre megírt két levelet. A papír és por szagáról eszébe jutott, nem is olyan régen milyen sokat olvasott ilyen helyeken.

Egy életet töltött izmainak, reflexeinek és elméjének edzésével, és mindezt most tervezgetésre és részletekkel bíbelődésre cserélte. Írás közben szomorkásan elmosolyodott.

A gnóm asszonyosság a postapultnál úgy meredt rá, hogy majd kiesett a szeme, miközben Viv a viaszba nyomta a pecsétjét. Kétszer is megkérdezte tőle a címet, annyira zavarba jött attól, hogy orkot látott az épületben.

– Lakatost keresek. Ismer valaki megbízhatót?

A gnóm egy pillanatra eltátotta a száját, de aztán összeszedte magát, és a pult mögött fellapozta a címjegyzéket.

– Markev és Fiai – válaszolta. – Kőműves dűlő 827.

Nagy vonalakban elmondta, merre keresse.

Viv megköszönte, és távozott.

A Markev és Fiait ott találta, ahol mondták. Ugyan az erszénye egy ezüsttel és három rézgarassal lett könnyebb, de egyik izmos karja alatt egy hatalmas és meglehetősen nehéz vaskazettával távozott.

Alkonyatra Viv visszatért Parkin Béristállójába, kinyitotta az irodát, újra bezárta az istálló két ajtaját, és bevonszolta a pénzkazettát

az iroda L alakú pultja mögé. Beletette az adásvételi szerződést és a vagyonát, bezárta, a kulcsot pedig a nyakába akasztotta.

Kis keresgélés után az ujjbegyeivel és a lábával talált egy laza kőlapot a főfolyosón, az istállóállások között, majd erősen megszítva izmait, kiemelte a helyéről. Kikotort alóla némi földet, aztán óvatosan a mélyedésbe tette a Szkalvertkövet. Visszatolta a földet, és visszarakta a kőlapot a helyére, aztán fogott egy merev és foszladózó istállóseprűt, hogy azzal tüntesse el ténykedésének nyomait.

Néhány pillanatig a padlót nézte, minden reményét abba a kis kődarabba helyezve, amelyet úgy temetett el Parkin Bérístállójában, mint valami titkos szívet.

Nem, ez már nem bérístálló volt.

A hely most már az övé.

Körülnézett. A *saját* helye. Nem átmeneti megálló vagy egy placc, ahová egy éjszakára leterítheti a hálósákját. Az *övé*.

Csípős éjszakai levegő áramlott be a tetőn tátongó lyukon, így ez az este még kétségkívül olyan lesz, mint a többi, amit a szabad ég alatt töltött. Viv a tetőtérbe vezető létrára pillantott. Fél lábbal megpróbált fellépni az egyik alsó fokra, amely azonnal pozdorjává tört. Horkantva lecsatolta Feketevért, és két kézzel feldobta a tetőtérbe, amivel úgy megijesztett egy csapat galambot, hogy azok elmenekültek a tetőn tátongó lyukon át. Egy rövid pillanatig bámult utánuk, majd széthajtotta a hálósákját az egyik karámban. Itt aztán biztosan nem rakhat tábortüzet, és lámpása sem volt, de nem is baj.

A halványodó fényben szemügyre vette a helyiséget, körülötte őszög lócitromok és poros elhanyagoltság. Nem sokat tudott az építészetről, de az nyilvánvaló, hogy hihetetlen mennyiségű munka várt még rá.

És hogy mi lesz a vége? Életében először épít valamit, nem pedig rombol.

Persze nevetséges volt az egész. Egy kávéház? Egy olyan városban, ahol senki még csak nem is tudta, mi az a kávé? Hiszen *ő maga* is hat hónapja hallott róla először, addig nem érezte az illatát, nem kóstolta. Látszólag az egész vállalkozása nevetséges.

Elmosolyodott a sötétben.

A fekhelyére ledőlve fejben listát készített a másnapi teendőkről, de három tételnél nem jutott tovább.

Úgy aludt, mint akit agyonverték.